

Nr 19

Bevillningsutskottets betänkande med anledning av motioner angående arvsbeskattningen.

Bevillningsutskottet upptar till behandling i ett sammanhang följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 260 av herr *Nils Theodor Larsson m. fl.* och II: 322 av herr *Gustafsson* i Borås *m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen antar följande

Förslag

till

Förordning angående ändrad lydelse av 3 och 38 §§ förordningen den 6 juni 1941 (nr 416) om arvsskatt och gåvoskatt

Härigenom förordnas, att 3 och 38 §§ förordningen den 6 juni 1941 om arvsskatt och gåvoskatt skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

3 §.

Från skattskyldighet enligt denna förordning äro befriade:
staten;

stiftelse eller sammanslutning med huvudsakligt ändamål att under samverkan med militär eller annan myndighet stärka rikets försvar;

stiftelse eller sammanslutning, som har till huvudsakligt ändamål att främja barns eller ungdoms vård och fostran eller utbildning eller att främja vård av behövande ålderstigna, sjuka eller lytta, dock icke där ändamålet är att sålunda tillgodose medlemmar av viss eller vissa släkter;

akademi och sådan stiftelse eller sammanslutning, som har till huvudsakligt ändamål att främja vetenskaplig undervisning eller forskning;

stiftelse med huvudsakligt syfte att främja religiösa, välgörande, sociala, politiska, konstnärliga, idrottsliga eller andra därmed jämförliga kulturella eller eljest allmännyttiga ändamål.

Skattebefrielse enligt — — — eller sammanslutning.

38 §.

Från gåvoskatt äro, förutom i 3 § omförmälda juridiska personer, befriade:

kyrka, landsting, kommun eller annan menighet ävensom hushållnings-sällskap med stadgar som fastställts av Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer;

stiftelse med huvudsakligt ändamål att främja landets näringsliv;

registrerad understödsförening eller sådan sammanslutning, som, utan att hava till syfte att i sin verksamhet tillgodose medlemmarnas ekonomiska intressen, huvudsakligen fullföljer ovan angivet ändamål;

folketshusförening, bygdegårdsförening eller annan liknande samman-slutning, som har till främsta syfte att anordna eller tillhandahålla allmän samlingslokal.

Skattebefrielse enligt — — — del därav.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1968.

2) de likalydande motionerna I: 392 av herr *Werner* och II: 473 av herr *Hermansson m. fl.*, vari hemställts bl. a., att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär utredning angående vissa förändringar av beskattningen, bl. a. i syfte att åstadkomma större skatteuttag från mera betydande arvslotter och att avskaffa skattefriheten för vissa stiftelser.

Sistnämnda motioner behandlas i detta betänkande endast såvitt avser ändringar i arvsbeskattningen.

Gällande bestämmelser

Arvsskatt uttas enligt 28 § förordningen om arvsskatt och gåvoskatt (SFS 1941: 416) efter olika tariffer för fyra skilda skatteklasser. Klass I, som är den lägst beskattade gruppen, avser efterlevande make eller barn, klass II föräldrar, syskon och deras avkomlingar, klass III sådana juridiska personer, som är befriade från gåvoskatt, och klass IV andra skattskyldiga. Klass IV är den högst beskattade gruppen.

Befriad från skattskyldighet är enligt 3 § bl. a. stiftelse eller sammanslutning, som har till huvudsakligt ändamål att främja barns eller ungdoms vård och fostran eller utbildning, att främja vård av behövande ålderstigna, sjuka eller lytta eller att främja vetenskaplig undervisning eller forskning. Frihet från skatt föreligger dock ej där ändamålet är att tillgodose medlemmar av viss eller vissa släkter. Utländsk stiftelse eller sammanslutning är inte befriad från skattskyldighet.

Skattefriheten enligt 3 § avser såväl arvsskatt som gåvoskatt. Särskilda bestämmelser om skattefrihet för vissa juridiska personer vid gåva återfinns i 38 §. Befriad från gåvoskatt är, förutom de i 3 § angivna juridiska

personerna, bl. a. stiftelse med huvudsakligt syfte att främja religiösa, välgörande, sociala, politiska, konstnärliga, idrottsliga eller andra därmed jämförliga kulturella eller eljest allmännyttiga ändamål. Även skattefriheten enligt 38 § är begränsad till svensk juridisk person.

Arvsskatten för samtliga de enligt 38 § från gåvoskatt befriade juridiska personerna bestäms som redan nämnts enligt klass III och är således lägre än för testamentariska förordnanden i allmänhet.

Frågornas tidigare behandling

Vid tillkomsten av 1941 års förordning var endast kronan befriad från arvsskatt, medan däremot nuvarande skattefrihet för gåva till vissa juridiska personer behållits i stort sett oförändrad alltsedan en allmän gåvoskatt infördes år 1914. Bestämmelserna om skattefrihet för vissa juridiska personer även vid arv grundades på förslag av 1938 års arvsskattekommitté (SOU 1939: 18), och kommitténs förslag antogs i det närmaste oförändrat. Förslaget var emellertid inte enhälligt. Två reservanter förordade att denna skattefrihet skulle utsträckas till att avse samtliga de juridiska personer, som var befriade från gåvoskatt. De olika ståndpunkterna behandlades utförligt i prop. 1941:192. Departementschefen anförde bl. a. följande.

Då frågan om beskattningen av juridiska personer varit föremål för övervägande hade den frågan framkommit, om det kunde finnas någon principiell grund för skattefrihet då ett rättssubjekt främjade ett statsändamål i vidsträckt bemärkelse. Det visade sig emellertid att man inte kunde finna någon användbar riktlinje genom att anlägga enbart teoretiska synpunkter. Under förarbetena till 1914 års förordning om arvsskatt och skatt för gåva hade som stöd för den skattefrihet, som medgavs för gåvor till allmännyttiga ändamål, anförts att det var i statens intresse att företaget som verkade för dessa ändamål blev tillgodosedda genom frivilligt understöd och att det med skäl kunde befaras att en beskattning skulle verka avhållande på sådana understöd. Departementschefen anförde att det var uppenbart att man vid såväl arvsbeskattningen som gåvobeskattningen alltså hade att utgå från dessa synpunkter och biträdde kommitténs förslag att skattefriheten för gåvor till allmännyttiga ändamål skulle behållas. Han framhöll emellertid att han då tagit hänsyn även till att denna skattefrihet vunnit viss hävd.

Såväl majoriteten inom kommittén som reservanterna hade ansett, att skattefriheten borde utsträckas vid arvsbeskattningen till att avse också andra juridiska personer än staten. Enligt departementschefen var det svårt att förneka, att starka skäl förelåg härför. För detta talade även en jämförelse med den allmänna kommunala och statliga beskattningen.

Vid kommitténs överväganden hur långt skattefriheten borde utsträckas

hade majoriteten utgått från att det väsentliga skälet för skattebefrielsen för gåvor till allmännyttiga ändamål, d. v. s. att en beskattning kunde minska benägenheten att genom gåvor tillgodose sådana ändamål, icke med tillnärmelsevis samma styrka gjorde sig gällande i fråga om testamentsdonationer. Till stöd för denna uppfattning hade majoriteten angivit vissa omständigheter som snarast talade för att en beskattning inte alls behövde verka avhållande på testamentsdonationer. Majoriteten begränsade därför skattefriheten till vissa särskilda fall, där allmännyttan hos det med donationen avsedda ändamålet ansetts vara av högt kvalificerad art.

Reservanterna åter uttalade att, även om en beskattning efter donators död visserligen fick antas verka mindre återhållande än en beskattning under donators livstid, skattefriheten dock otvivelaktigt skulle vara av betydelse även när det gällde testamente och att det i vart fall skulle vara betydelsefullt för den allmänna kulturella utvecklingen att genom skattefrihet uppmuntra till testamenten för allmännyttiga ändamål. Den riktiga skattepolitiken syntes därför vara att även vid arvsbeskattningen medgiva skattefrihet i samma utsträckning som vid gåvobeskattningen och därefter genom inkomst- och förmögenhetsbeskattningen verkställa den beskärning, som kunde finnas erforderlig. Den nedgång av arvsskatten, som en sådan metod skulle föra med sig, kunde enligt reservanterna icke betraktas såsom en förlust för staten annat än på mycket kort sikt, då skattefriheten avsåg att tillföra det allmänna medel som mer än väl uppvägde skatteförlusten.

Departementschefen framhöll i detta sammanhang, att det inte med någon grad av tillförlitlighet kunde bedömas i vad mån en mer omfattande skattebefrielse skulle komma att medföra den ökning av för det allmänna värdefulla, annars icke påräkneliga testamentsdonationer, som på sätt reservanterna angivit skulle motväga minskningen i skatteintäkter. Departementschefen återopade vidare uttalanden från vissa remissinstanser att reservanternas förslag var för vagt formulerat. Det stora flertalet ideella föreningar kunde rubriceras som sociala, kulturella eller eljest allmännyttiga, och för en strängare rättstillämpning blev det en mycket svår och delikat sak att på ett rättvist sätt göra en gränsdragning mellan skattepliktiga och skattefria institutioner. Det var enligt departementschefen svårt att förbigå dessa synpunkter, och detta medförde, att en viss beskärning av de skattefria ändamålen blev nödvändig. Man skulle då vara inne på kommittémajoritetens metod att avväga graden av allmännyttan. Denna metod hade reservanterna ansett vara ytterst vanskelig, eftersom rangordningen de olika intressena emellan var relativ och växlande från tid till annan. Departementschefen instämde visserligen i uppfattningen att en gränsdragning måste bereda svårigheter och att det därvid inte kunde undgås att ändamål som var mer eller mindre likartade blev olika behandlade. Dessa svårigheter hade emellertid inte ansetts utgöra hinder för en gränsdragning vid den kommunala och

statliga beskattningen och kunde enligt departementschefens mening inte tillmätas avgörande betydelse.

Arvsskattekommitténs majoritet utgick från att skattefrihet borde medges endast om garantier fanns för att testamentsdonationen uteslutande kom till användning för det avsedda ändamålet och ansåg, att tillräckliga sådana garantier fanns i de fall, där enligt majoritetsförslaget skattefrihet skulle äga rum. Departementschefen instämde i uppfattningen att det om skattefrihet skulle ifrågakomma borde finnas åtminstone vissa garantier för att donationen kom till användning för det avsedda ändamålet. I sammanhanget fäste departementschefen uppmärksamheten på att 1936 års skattekommitté — som fann det uppenbart, att skattefriheten inte kunde göras så vidsträckt, att däri inrymdes allmännyttiga ändamål över huvud taget — framlade ytterligare en synpunkt, som enligt kommitténs mening manade till försiktighet vid bestämmandet av skattefrihetens omfattning. Skattekommittén framhöll, att en så vidsträckt skattefrihet skulle innebära, att de allra flesta stiftelser bleve skattefria. Det var dock, fortsatte kommittén, ingalunda säkert att medel som donerats till stiftelser alltid kom till den bästa användningen. Även om ändamålet med en donation i och för sig kunde anses vara behjärtansvärt, så var därmed icke klart att donator valt en väg, som ur allmän synpunkt var den lämpligaste. Stundom kunde donationsbestämmelserna till och med vara så avfattade, att svårigheter uppstod att finna användning för de donerade medlen. Sålunda hade en av skattekommittén verkställd undersökning rörande Stockholms stads donationsfonder visat, att flera fonder på betydande belopp och med klart allmännyttiga ändamål icke tagits i anspråk utan under årtionden fått tillväxa genom räntans läggande till kapitalet.

Departementschefen ansåg att skattefriheten i enlighet med kommittémajoritetens förslag borde begränsas och framhöll att han med hänsyn till den betydande minskning av skatteintäkter som förslaget medförde haft särskild anledning tillse, att skattefriheten i varje särskilt fall kunde anses vara starkt motiverad.

Genom beslut vid 1958 års B-riksdag omlades arvsbeskattningen från arvsskatt och kvarlåtenskapsskatt till endast arvsskatt. Därvid höjdes arvsskatten med belopp, som inte fullt motsvarade kvarlåtenskapsskatten. Reformen innebar även en omfördelning av skattebelastningen för att i görligaste mån tillgodose efterlevande makes och barns intressen och en höjning av arvsskatten för andra än efterlevande make och barn för att statsverkets intäkter inte skulle minska i nämnvärd mån. På bevillningsutskottets hemställan i bet. 1958 B: 10 med anledning av omläggningen av dödsbokeskattningen anhöll riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t om en allsidig översyn av bestämmelserna rörande arvsbeskattningen. Därefter har motionsvis upprepade utredningsyrkanden framställts angående beskattningens höjd och utformning.

Vid 1963—1967 års riksdagar framställdes, med samma motivering som i de nu förevarande motionerna I: 260 och II: 322, motionsyrkanden om utredning i syfte att från arvsskatt befria sådana stiftelser och sammanslutningar, som nu är befriade från gåvoskatt. Enligt motionärernas mening var det inte motiverat att invänta en allmän översyn av arvsbeskattningen innan ställning togs till dessa spörsmål. Dessa utredningsyrkanden föranledde emellertid inte någon riksdagens åtgärd. Bevillningsutskottet anförde i bet. 1966: 11 att frågan — även om de i motionerna framförda synpunkterna i och för sig kunde anses värda beaktande — inte var av sådan angelägenhetsgrad att en särskild utredning omedelbart borde igångsättas. I bet. 1967: 30 anförde utskottet att det i avvaktan på resultatet av en allsidig översyn av arvsbeskattningen inte var berett att ta ställning till förslag angående mer väsentliga ändringar i gällande bestämmelser.

Den av riksdagen år 1958 begärda utredningen av arvsbeskattningen, som fått anstå bl. a. i avvaktan på resultatet av familjerättskommitténs utredningsarbete inom familjerättens område, tillsattes år 1967. Enligt direktiven skall kapitalbeskattningen bl. a. överväga hur en socialt önskvärd fördelning av förmögenhetsinnehavet skall underlättas genom beskattningen och om bättre överensstämmelse kan nås i fråga om arvs- respektive gåvobeskattningen av vissa sammanslutningar.

Motionerna

Till stöd för lagstiftningsyrkandet i motionerna I: 260 och II: 322 anför motionärerna bl. a. följande. Det är enligt deras uppfattning i överensstämmelse med nutida betraktelsesätt att medge skattefrihet för testamentariska förordnanden till sådana stiftelser och sammanslutningar som främjar allmännyttiga ändamål lika väl som för gåvor till samma ändamål. Genom den bristande överensstämmelsen mellan beskattningsreglerna i de båda fallen blir det ofta rena tillfälligheter som avgör huruvida en donation blir föremål för beskattning eller inte. Många personer som har bestämt sig för att överlämna en del av sin förmögenhet till ett allmännyttigt ändamål känner ej till skillnaden i skattehänseende mellan gåva och testamente. Dessutom vållar bestämmelserna svåra gränsdragningsproblem vid den praktiska tillämpningen.

I förarbetena till lagstiftningen har åberopats att benägenheten att genom gåvor under livstid understödja allmännyttiga ändamål kunde befaras minska om en del av gåvan togs i anspråk för erläggande av skatt till staten. Man har sagt att detta återhållande moment inte gör sig gällande med samma styrka i fråga om testamentariska förordnanden. Motionärerna tror dock icke att det generellt sett finns någon större skillnad i fråga om skattens inverkan på gåvo- och testamentsbenägenheten. Denna uppfattning be-

styrks av att det, bl. a. i syfte att inte allför starkt hämma testamentsviljan till allmännyttiga ändamål, föreligger dels skattefrihet för vissa allmännyttiga ändamål, dels en särskild skatteklass för testamentslotter tillkommande de nu ifrågavarande stiftelserna, innebärande en lindrigare arvsbeskattning för dessa.

Tidigare utredningsyrkanden om befrielse från arvsskatt för allmännyttiga stiftelser har aldrig mött något större motstånd i riksdagen, utan det har visat sig att en tämligen bred uppslutning föreligger kring motionernas syfte. Att yrkandena inte bifallits har berott på att riksdagsmajoriteten ansett att utredning borde ske i samband med en allsidig översyn av hela arvsskatteområdet. En stark minoritet har emellertid ansett att frågan borde kunna lösas fristående från denna översyn.

Kungl. Maj:t har i juni 1967 tillkallat sakkunniga för att göra en översyn av förmögenhets- samt arvs- och gåvobeskattningen. Denna utredning — kallad kapitalskatteberedningen — har givits ytterst komplicerade och mycket omfattande uppgifter. Det kommer därför med stor sannolikhet att dröja avsevärd tid innan ett förslag på basis av detta nyligen givna utredningsuppdrag kan föreläggas riksdagen. Utredningens arbete försvåras av att uppdraget avser både svåröverskådliga tekniska och administrativa frågor och problem som kan förväntas i vissa avseenden vara politiskt kontroversiella. Denna utredning kan därför inte längre åberopas som skäl mot att med snar verkan befria sådana stiftelser och sammanslutningar, som nu är befriade från att erlagga gåvoskatt, även från arvsskatt. För att nå en tillfredsställande lösning av denna fråga behövs enligt motionärernas mening inget föregående speciellt utredningsarbete. Frågan är tekniskt ej svår att lösa och medför inga särskilda administrativa svårigheter.

Motionärerna i motionerna I: 392 och II: 473 anser att vissa förändringar bör genomföras i beskattningen i syfte bl. a. att minska inkomstklyftorna och förmögenhetskoncentrationen i samhället. Motionärernas förslag, som avser en utredning av denna fråga, behandlas i detta betänkande endast såvitt avser ändringar i arvsbeskattningen. Motionärerna anför bl. a., att förmögenhetsbeskattningen länge varit oförändrad. Samtidigt pågår en väldig förmögenhetskoncentration och därmed ökning av det potentiella underlaget för förmögenhetsbeskattning. I sammanhanget framhåller motionärerna, att en viss sänkning av arvsbeskattningen genomfördes år 1958 i samband med kvarlåtenskapsskattens avskaffande. Motionärerna anser att en översyn av arvsbeskattningen bör ske med sikte på ett större uttag från mera betydande arvslotter. Motionärerna anför vidare, att de exklusiva skatteprivilegierna för vissa stiftelser bör avskaffas och att det måste betecknas som en anakronism att privata stiftelser får disponera stora skattebelopp som egentligen tillhör samhället.

Utskottet

I motionerna I:260 och II:322 yrkar motionärerna lagstiftning av innebörd att stiftelser med huvudsakligt syfte att främja vissa allmännyttiga ändamål skall befrias från arvsskatt. Motionärerna åberopar, att dessa stiftelser är befriade från gåvoskatt och anför bl. a. att det skulle vara i överensstämmelse med nutida betraktelsesätt att medge skattefrihet även för testamentariska förordnanden. I motionerna I:392 och II:473 yrkas utredning angående vissa ändringar i beskattningen i syfte bl. a. att erhålla en vidgad ekonomisk jämlikhet i samhället. Sistnämnda motioner behandlas i detta betänkande endast såvitt angår översyn av arvsbeskattningen. Motionärerna föreslår bl. a. att skattefriheten för vissa stiftelser avskaffas och att större skatteuttåg skall ske för mer betydande arvslotter.

Under senare år har bevillningsutskottet upprepade gånger behandlat motionsyrkanden om olika ändringar rörande arvsbeskattningen. Utskottet har emellertid med hänvisning till att en allsidig utredning planerats inom ifrågavarande område avstyrkt bifall till motionerna. Denna utredning — kapitalskatteberedningen — påbörjades förra året. I direktiven för utredningen anges att en central uppgift är att klarlägga ändringarna i förmögenhetstillväxt och förmögenhetsfördelning, och att beredningen bör se över indelningen i skatteklasser, ompröva avvägningen av skattesatserna och överväga om bättre överensstämmelse kan nås mellan arvs- och gåvobeskattningen i fråga om vissa sammanslutningar.

Utskottet har tidigare uttalat att utskottet i avvaktan på en översyn av arvsbeskattningen inte var berett att ta ställning till förslag angående mer väsentliga ändringar i gällande bestämmelser. De vittomfattande direktiven för den nu tillsatta utredningen antyder att utredningsarbetet kommer att ta avsevärd tid. Denna omständighet åberopas i motionerna I:260 och II:322 som ett skäl för att utan att avvakta resultatet av utredningen genomföra lättnader i arvsbeskattningen för bl. a. stiftelser. Utskottet vill med anledning härav erinra om att koncentrationsutredningen i sitt nyligen framlagda betänkande (SOU 1968:7) fäst uppmärksamheten på stiftelsernas roll vid förmögenhetsfördelningen, och utskottet finner att den i samband härmed förda debatten manar till försiktighet i fråga om åtgärder som måste tolkas som ett ytterligare bekräftande av stiftelsernas skatteförmåner. Sådana åtgärder skulle utan tvivel också binda utredningen och därigenom ändra förutsättningarna för dess arbete. Eftersom den pågående utredningen angående arvsbeskattningen har i uppdrag att pröva samtliga de här behandlade frågorna, är utskottet inte berett tillstyrka bifall till motionerna.

Under åberopande av det anförda hemställer utskottet

att riksdagen avslår

- 1) motionerna I: 260 och II: 322,
- 2) motionerna I: 392 och II: 473, i vad motionerna behandlas i detta betänkande.

Stockholm den 5 mars 1968

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson (s), Einar Eriksson (s), fröken Ranmark* (s), herrar Stefanson* (fp), Wårnberg (s), Tage Johansson (s), Lundström (fp) och Fålldin* (cp); samt

från andra kammaren: herrar Magnusson i Borås (h), Brandt (s), Allard* (s), Gustafson i Göteborg (fp), Vigelsbo (cp), Andersson i Essvik (s), fru Nettelbrandt* (fp), herr Eriksson i Bäckmora (cp), fru Holmqvist (s) och herr Nyström (s).

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservation

av herrar *Stefanson* (fp), *Lundström* (fp), *Fålldin* (cp), *Magnusson* i Borås (h), *Gustafson* i Göteborg (fp), *Vigelsbo* (cp), fru *Nettelbrandt* (fp) och herr *Eriksson* i Bäckmora, vilka

dels anført följande:

I de likalydande motionerna I: 260 och II: 322 anser motionärerna att stiftelser som har till huvudsakligt ändamål att främja vissa allmännyttiga ändamål skall befrias från arvsskatt. Vi delar motionärernas uppfattning, att det är både rimligt och angeläget att skyndsamt medge skattefrihet för testamentariska förordnanden till ideella stiftelser och sammanslutningar som främjar t. ex. religiösa, välgörande eller eljest allmännyttiga ändamål. Gåvor till stiftelser med samma ändamål är skattefria. Vi finner även att skäl talar för ett likartat betraktelsesätt i fråga om folketshusförening, bygdegårdsförening eller annan liknande sammanslutning, som har till främsta syfte att anordna eller tillhandahålla allmän samlingslokal. Också den typen av sammanslutning är enligt gällande bestämmelser befriad från gåvoskatt men ej från arvsskatt.

Genom den bristande överensstämmelsen mellan beskattningsreglerna

i de båda fallen blir det, vilket motionärerna framhåller, ofta rena tillfälligheter som avgör huruvida en donator blir föremål för beskattning eller inte. Många personer som har bestämt sig för att överlämna en del av sin förmögenhet till ett allmännyttigt ändamål känner ej till skattekonsekvenserna av att gåvan ej genomförs under livstiden.

Dessa frågor har tidigare flera gånger varit uppe till behandling i bevillningsutskottet och i och för sig funnits värda beaktande. Under hänvisning till en då aviserad och i juni 1967 tillsatt utredning för översyn av förmögens- samt arvs- och gåvobeskattningen har utskottet avstyrkt tidigare motioner i detta ärende. Den nyligen tillsatta utredningen — den s.k. kapitalskatteberedningen — har som motionärerna påvisar givits ett mycket omfattande utredningsuppdrag. Utredningens arbete försvåras av att uppdraget avser både svåröverskådliga tekniska och administrativa frågor och problem, som dessutom kan förväntas i vissa fall vara politiskt kontroversiella. Det kommer därför sannolikt att dröja avsevärd tid innan ett förslag på grundval av kapitalskatteberedningens verksamhet kan föreläggas riksdagen.

Den arvsskattebefrielse, som vi här aktualiserar, är ej svår att tekniskt lösa och medför ej särskilda administrativa komplikationer. Det finns därför enligt vår mening ingen anledning att invänta resultatet av kapitalskatteberedningens arbete innan riksdagen tar ställning i sakfrågan. Vi anser därför att förslag bör föreläggas nästa års riksdag.

dels ansett att utskottet under punkten 1 bort hemställa,

att riksdagen i anledning av motionerna I: 260 och II: 322 måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förslag till nästa års riksdag angående ändring av förordningen om arvsskatt och gåvoskatt i syfte att från arvsskatt befria såväl ideell stiftelse och sammanslutning som främjar t. ex. religiösa, välgörande eller eljest allmännyttiga ändamål som folketshusförening, bygdegårdsförening eller annan liknande sammanslutning, som har till främsta syfte att anordna eller tillhandahålla allmän samlingslokal.